

Férové vykreslení nacionalismu nebo učebnicový příklad liberální psychologické projekce?

Autoři: Vincent Law, Spasoye Solnewitz

„Evropou obchází strašidlo – strašidlo komunismu. Ke svaté štvanici na toto strašidlo se spojily všechny mocnosti staré Evropy...“ Tato slavná Marxova slova z úvodu Komunistického manifestu odkazují na zisky komunistického hnutí v 19. století a kromě dalšího také dokazují, jak se dějiny opakují. A dost možná to leccos vypovídá také o lidské přirozenosti: vidíme totiž, že se člověk nakonec vždy vzepře útlaku i jaké to mívá následky.

Názorný doklad tohoto tvrzení pak vidíme v událostech světové politiky. Jako nejlepší příklady nám asi mohou posloužit zvolení Donalda Trumpa americkým prezidentem a Brexit, události často spojované s globalizací a imigrací. Abychom byli přesnější, bývají označovány za reakci na negativní stránky globalizace, z nichž lze vyčíst touhu mnohých po silnější národní identitě a suverenitě vlastní země. Jinak řečeno sledujeme rašící nacionalismus.

Zde ale paralely nekončí: nacionalismus je dnes stejně jako komunismus kdysi mnohými považován za sílu na vzestupu, navzdory nedávným volebním nezdarům v Rakousku, Nizozemsku a Francii. **Podle některých expertů pak prý tyto výsledky jen chatrně maskují nevyhnutelné: nacionalismus posiluje a jeho šance dostat se k vládě v těchto i dalších zemích jsou značné.**

Přirozeným následkem tohoto vývoje – pokud bychom se měli vrátit k citátu z úvodu – se objevilo také to, co Marx v případě komunismu nazval „svatou štvanicí na strašidlo“. Tak jako kdysi **Svatá aliance** potírala komunismus, jímž se cítila ohrožena, cítí se dnes podobně nejistě i neoliberální establishment ohledně nacionalismu.

Proto také spustil **cílenou kampaň** zaměřenou na zdiskreditování nacionalistů i jejich myšlenek.

Nejviditelnějšími příklady této kampaně jsou negativní vykreslení nedávných nacionalistických úspěchů, o nichž média s opovržením mluví jako o uchylování se ke „snadným řešením“.

Ta ostatně bývají označována za hlavní tahák nacionalistického programu. Takzvané „normální“ politici, jejichž příznivci na rozdíl od nacionalistů prý „umí číst a psát“, tato „snadná řešení“ nemají rádi a dokonce se jim aktivně vyhýbají.

Podle liberálů nejsou „snadná řešení“ nic jiného než prázdné sliby nacionalistických extrémistů. Přesto se však mohou stát velkým problémem, protože prý mají sílu svést na scestí snadno ovlivnitelné.

Ve skutečnosti je ale tato interpretace velice nepoctivá, což je ostatně jedním z projevů a současně i dokladů diskreditační kampaně – cíl je totiž jasný: vykreslit nacionalisty jako šarlatány a šejdíře. Cesta k tomu pak vede skrze zjevnou neochotu médií i politiků uznat **pozitivní aspekty** těchto údajně „snadných řešení“. Voliči nacionalistických stran tak z celé situace vycházejí jako hloupí a/nebo impulzivní prostáčky. Ztrácejí tak legitimitu a vedle racionálních lidí působí podřadně.

Toto vyobrazení pak bez stínu pochybností proniklo do obecného povědomí, **liberály samé lze ale ve skutečnosti jen těžko označit za objektivní lidi.**

Lidé se však i kvůli tomuto obrazu nesmějí dovědět pravdu, která v tomto případě zní, že nacionalismus v politice funguje. Dobrým příkladem nám budiž Maďarsko, které dosáhlo nejnižší míry nezaměstnanosti v celých svých dějinách – a to poté, co se postavilo Mezinárodnímu měnovému fondu, jednomu z hlavních silových nástrojů globalistů, což nelze nazvat jinak než takzvané „snadným řešením“.

Zdálo by se tedy, že tato „snadná řešení“ fungují a problémy označované médii jako komplikované a nuancované takové ve skutečnosti nejsou a nepotřebujete k nim politologa nebo analytika, aby vám je „předžvýkal“. Prostá řešení jako utnutí přílivu migrantů a vypovězení globalistických organizací mají pozoruhodné výsledky.

Dehonestáční kampaň si však v první řadě klade za cíl, aby nacionalisté působili hloupě, na čemž média pracují ve svém každodenním zpravodajství. George Orwell kdysi pronesl o nacionalistech následující sžíravou poznámku, s níž by se i dnes mnozí bez dlouhého přemýšlení ztotožnili: „Všichni nacionalisté jsou schopní té nejnehoráznější nepoctivosti,

přičemž jsou neochvějně přesvědčeni o tom, že mají pravdu... Bez výjimky vládnou mocí nevidět podobnosti mezi příbuznými sadami faktů.“

Ve skutečnosti však dnes díky experimentům společenských vědních oborů o těchto věcech leccos víme a známe i pojem „**potvrzovací (konfirmační) zkreslení**“. Studie a experimenty prokázaly, že lidé se zpravidla více soustředí na ta fakta, která potvrzují jejich náhled na svět. Zjištěno bylo také, že lidé o skutečnostech, které nepasují do jejich předpřipraveného narativu, přemýšlejí méně. Co víc, nic neukazuje, že by toto platilo jen u nacionalistů, jak se nás o tom lidé jako např. Orwell a současní novináři snaží přesvědčit.

Orwella bychom v daném případě nejspíš právem mohli označit za arogantního. **Tento osud ale zdá se postihnul i většinu dnešních liberálů, kteří kladou všechny hříchy světa k tíži nacionalistů, které označují za hlupáky.**

Nacionalisté se tak dnes s arogancí setkávají na každém kroku. Přestože liberální elity rády mluví a chovají se, jako by nacionalisté byli ztělesněním nevědomosti, najdou se takoví lidé v každé skupině. Přesto ale právě tak nějak vypadá obrázek typického nacionalisty šířený médii, i když nic nenaznačuje, že by nacionalisté v tomto ohledu nějak vybočovali.

Ještě lépe této diskreditační kampani porozumíme, vypůjčíme-li termín švédského jazykovědce a zdatného diskutéra **Görana Hägga**. Takzvaného výchozího postoje (*mother's view*) se lidé zpravidla pevně drží – za příklad si vzal obraz (*image*) Srbů. Kvalitní argumenty ani kritiky podle něj na lidi příliš nepůsobí – právě kvůli neotřesitelnosti jejich výchozího postoje.

Vezměme si třeba auru autority, jíž se v naší společnosti těší věda. Slova vědců mají nemalou váhu, takže mnozí berou cokoli, co vědci řeknou ke globálnímu oteplování, jako slovo boží, protože se to shoduje s jejich výchozím náhledem na svět, podle něhož je věda nejvyšší autoritou.

Tento světonázor se stává součástí naší identity, a proto tolik lidí odmítá kritiku i tehdy, když dělají chyby. Tato teorie by mohla mj. vysvětlovat, proč ze sebe jinak inteligentní lidé tak často dělají hlupáky.

Touto náchylností k ignoranci mimochodem silně trpí i švédští liberální novináři a politici. V plné nahotě jsme to mohli sledovat, když se díky Donaldu Trumpovi a Fox News obrátila pozornost celého světa ke zločinnosti migrantů ve Švédsku. **Jednoduše si nedokázali připustit, že nacionalisté - které vždy ukazovali jako přihlouplé arogantní pitomce - měli vlastně pravdu, znamenalo by to totiž přiznat si, že i oni jsou ideologicky zaujatí a tedy ne dokonale objektivní.** A protože navíc nacionalisté nejsou a nebyli u moci, museli by liberálové přiznat, že to byli oni, kteří vytvořili v televizi promítané úděsné podmínky, které se dlouhá léta tolik snažili kamuflovat a skrývat.

Zapomínat pak nesmíme ani na protiruské výpady. Sotva by ještě mohl někdo popírat, že se dnes z Ruska stal jakýsi fackovací panák, do kterého se mnozí liberální novináři rádi trefí při

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

každé příležitosti.

Hlavním důvodem pro tuto agresivitu je zřejmě nacionalistická politika země, která v Evropě dospěla asi nejdál při dekonstrukci liberální demokracie, k níž došlo vlastně jakoby mimochodem, při ruském oprostění se od západních mocenských struktur za účelem zachování suverenity.

Působením těchto očerňovacích útoků, jež jsou vlastně také součástí popisované širší kampaně, Rusové v západních očích působí jako nositelé Hitlerova nacionalistického odkazu.

Nejoblíbenější jsou asi nařčení ze „zločinů proto mezinárodnímu právu“ na Ukrajině. **Srovnáme-li anexi Krymu Ruskem s americkou invazí do Iráku, vynikne pokrytectví v plné nahotě. Jak zřídka slyšíme kritiku pokračujícího chaosu v Iráku, vyvolaného ve jménu liberálních zásad oproti záboru Krymu, k němuž Rusko přistoupilo podle nacionalistických zásad!**

Z Rusů se stal politický strašák – jedině tak si totiž lze vysvětlit, proč jsou švédské vztahy s Ruskem srovnávány s těmi polsko-ruskými, tedy se zemí, která s Ruskem soupeří bezmála celou svou historií.

Intenzivně rozdmýchávané protiruské nálady tak lze chápat v kontextu diskreditační kampaně proti nacionalistům. Z Ruska se v očích liberální třídy stal avatar nacionalismu, takže si pro ně schraňují ty nejjedovatější výpady. Při bližším pohledu (výborný je v tomto ohledu dokument Paula Moreiry *Ukrajina – Maska revoluce*) jasně vidíme fungování této kompromitující kampaně.

Documentary: Ukraine – The Masks of the revolution, by Paul Moreira, English Subs from jay4louise on Vimeo.

Celé tažení se ale pomalu začíná obracet proti svým tvůrcům. Neustálé útoky proti identitě vždy končí takto. Nacionalistická ideologie bývá takřka bez výjimky zobrazována jako něco, co by mohlo zaujmout jen ty nejhorší z nejhorších, liberální vládnoucí struktury se tak často ani nenamáhají skrývat své opovržení. To se jim však pomalu, ale jistě začíná vracet, s tím jak se lidem otevírají oči a vidí ideologickou zaujatost údajně objektivních lidí. **Obvinění nacionalistů z arogance a ideologické slepoty tak působí jako klasická psychologická projekce a oni začínají panikařit, protože podobně jako v případě komunismu na počátku 20. století sledujeme zrod masového hnutí, jehož čas nadešel.**

Úvaha *The Delegitimization Campaign Against Nationalism Will Fail* vyšla na webu AltRight.com 8. srpna 2017.